

Bilag 8.

Det teologiske Fakultet.

København, den 20. Februar 1919.

I året Skrivelse af 14. Januar d. A. har det høje Ministerium udbedt sig en Udtalelse fra Fakultetet dels om Spørgsmaalet om Adgang til Folkekirken Præsteembeder for Personer, der ikke har taget teologisk Embedseksamen ved Københavns Universitet, dels om Kvinders Adgang til Præsteembeder.

Efter at Fakultetet i Skrivelse af 13. ds. har udtalt sig om det sidstnævnte Spørgsmaal, har det herved den Ære angaaende det førstnævnte Spørgsmaal at udtale:

Der foreligger ikke — hverken almenkristeligt eller særlig luthersk — nogen principiel Nødvendighed for, at Præster skal have gennemgaaet en bestemt Uddannelse. Naar vor danske Kirke, ligesom de lutherske Kirkesamfund overhovedet, har krævet en saa grundig og fyldig Uddannelse af sine Præster, er det af praktiske Grunde. Men disse Grunde er meget stærke.

En Præst bør have de aandelige Betingelser for at være Tillidsmand og Vejleder i sin Virkekreds. Af disse Betingelser er nogle af rent personlig og individuel Art, som ikke kan vindes gennem Studium, om end Studiet ogsaa for dem ikke er ligegyldigt. Men andre Betingelser maa tilegnes gennem Arbejde, dels gennem Erfaring, i hvilken Henseende selve den præstelige Virksomhed har en uddannende Karakter, dels gennem Studium, i hvilken Henseende Hovedvægten kommer til at ligge paa Tiden inden Overtagelsen af Præstevirksomheden. Saa-dant Studium maa være dels af almen human, dels af særlig teologisk Art. Hos os naas dette ved, at der af Præsten kræves dels den fælles akademiske Uddannelse (Studentereksamen og den filosofiske Prøve), dels en særlig akademisk Embedsprøve (den teologiske Embedseksamen med forberedende Prøver). Præsten bør høre til de i Henseende til intellektuel Uddannelse bedst udrustede, bør intellektuelt ikke staa tilbage for andre Embedsmændsklasser. Ellers vil han i Almindelighed ikke kunne naa den Menneskekundskab, den aandelige Overlegenhed, som behøves til at forstaa de højst forskellige Individualiteter, som han har embedsmæssig Forpligtelse overfor, eller den Selvstændighed i Dømmekraft og Udformning af personlig Overbevisning, som maa kræves af ham. Præstens Virksomhed er ifølge sin Karakter særlig egnet til at give ham personlig Indflydelse overfor andre, og Samfundet værger sine Medlemmer mod Misbrug i saa Henseende ved at give Præsten en grundig Uddannelse, der ganske vist ikke giver Sikkerhed mod Misbrug — den kan overhovedet ikke naas —, men dog giver en stor Garanti, vel den største Garanti, som overhovedet kan naas mod intellektuelle Misbrug. Hertil kommer de meget store Krav, som Prædiketjenesten stiller til Præsten. Det forlanges af ham, at han skal prædike mindst ca. 60 Gange om Aaret, i vor lutherske Kirkeafdeling oven i Købet over et lille Udvalg af bibelske Tekster, der med korte Mellemlum — hvert eller hvert andet Aar — vender tilbage. Denne Ordning har meget store Fortrin, bl. a. ved stadig at rette Menighedsmedlemmernes Sind mod det for Kirkesamfundet væsentlige; men den stiller meget store Krav til Præstens Selvfornylsesevne, hans Evne til at variere et Emne og gennemtænke det fra forskellige Sider, Krav, som kun kan ventes